

je kent hem nog niet zoo heelemaal goed, zuster Hans. Ik heb hem hier meermalen aan mijn bed gehad, met de hoofdverpleegster."

„Maar u mag geen kwàad van hem spreken.", had ze gezegd, met grooten nadruk en trillend bij ieder helder, hoog gewit woord. En ze was weggelopen, haar oogen vol tranen, en bevend, haar handen tot vuisten gebald, fluisterde ze hijgend en geluidloos: o jij, liefste, mijn liefste. — Ze was weer in die zaal; ze zag de lange rijen hooge, witte bedjes; aan 't eind van de zaal, door de middendeur, kwam hij binnen, driemaal per dag, voor denzelfden rondgang. Ze liep naast, nee, achter hem voort, eerbiedig en zachtjes. „Zuster", zei hij strak en zoo correct, dat het soms haar nog beanstigde, hij, die zoo veel lieve naampjes voor haar had bedacht.

Ze voelde haar heele lichaam moe en zwaar, haar keel gezwollen en pijnlijk; achter haar oogen staken en brandden de tranen.

„Zeg Hans, hoe vind je die plaat boven je bed?"

„O, ik heb hem nog niet gezien. The fallen idol", las ze hardop. „Die plaat heb ik, lang geleden, uit een boek gescheurd, omdat ik hem toen zoo mooi vond."

„Vind je hem nu niet meer mooi?"

„Och, ik weet niet; wat gek, dat zij the fallen idol is, hè?"

„Is zij? — o; och, waarom? Zeg Hans—"

„Ja?"

„Het bevalt je altijd nog erg goed, hè, in Amsterdam."

„O ja, hoe zoo?"

Lize zweeg. Hans was een beetje prikkelbaar, dacht ze. „Je bent moe; wil je liever niet meer praten?" Hans, tot huilens toe opgelucht, zei week:

„Ja, liever nu niet meer, zie je."

In de kamer danste het licht van een vleermuisvlam, grillig met schaduwen spelend op de halfduistere wanden. Hans, jachtig en slordig zich uitkleedend, zooals iemand die veel en vlug werkt op één dag zich aanwendt te doen, lag al gauw te kijken in de vlam, en van de vlam soms even naar

Lize, die zorgvuldig het nachttoilet maakte. Ze verlangde naar het donker, om zich even te kunnen denken in haar klein kamertje, dáár, waar ze alles had doorleefd — want niet alleen de nachten, de dagen ook, in sterk-lichtende herinnering. Dien eersten nacht, na zijn woorden, na zijn oogen vooral en de warme aanraking van zijn hand, had ze recht gestrekt in bed gelegen, zonder denken aan slaap, zonder eenige gedachten haast; maar wakker, aldoor helder wakker. Als geheel bevangen was ze geweest, zóó roerloos, zóó als bevroren. En de nacht viel niet lang; nooit eerder had ze zóó een nacht doorwaakt, zóó sterk levend en zonder moeheid haar lijf. Later, toen het verdriet kwam, het groote, vreeselijke, toen had ze veel gehuild in haar bed, wild had ze haar armen geworpen boven haar hoofd en gewoeld had ze, haar gezicht nat van tranen, aldoor zoekend over haar kussen naar een droog plekje. Hoe lang had ze gehuild, en gewoeld en gepraat in wanhoop met zichzelf? Een half uur, een uur misschien, en toen had ze héel vast geslapen, tot den wekkerroep van den valen nieuwen morgen. Ze zou weer slapen, heel lang misschien, als niemand haar wekte.

„Kan het licht uit, Hans?" vroeg Lize, haar hand aan het gaskraantje.

„Voor mij wel." In 't donker liep Lize naar haar toe en omhelsde haar. Ze gaf er zich aan over, zooals ze zich had laten rusten in Lize's arm, toen ze naar boven liepen. En toen Lize zich afwendde, en de enkele stappen deed naar het andere bed, vielen langzaam en stil de tranen op haar kussen. —

In de mooie voorkamer was al vroeg de kachel aangemaakt. Lize en moeder deden opgewekt de kleine huishoudelijke dingen. Hans sliep nog. Zoo nu en dan ging Lize naar boven, met een dampend kopje thee, maar telkens kwam ze gauw weer terug, hoofdschuddend; Hans blèef slapen. Eindelijk begon het Lize te verdrieten. In de voorkamer was het warm en gezellig; een klein tafeltje stond voor 't raam en daaromheen waren drie groote leunstoelen gesche-